

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาให้กับมนุษย์ เป็นกิจกรรมที่สำคัญยิ่งในสังคม เพราะนอกจากจะทำหน้าที่ผลิตบุคคลใหม่คุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการของสังคมใหม่ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขแล้ว ยังทำหน้าที่ผลักดันสังคมให้พัฒนาไปในทิศทางที่พึงประสงค์อีกด้วย การจัดระบบการศึกษาจึงต้องมีการวางจุดมุ่งหมายของการศึกษาไว้อย่างรอบคอบ ถัดจมองการณ์ไกล เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทั้งชีวิตของบุคคลและสังคม แล้วจึงดำเนินการผลิตโดยการให้การศึกษา อบรมสั่งสอนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายนั้น โดยการสร้างหลักสูตร ดำเนินการเรียนการสอน โดยมุ่งหวังว่าจะได้บุคคลที่มีคุณภาพตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้ ฉะนั้นในระบบการเรียนการสอนทุกระดับชั้นจึงต้องมีกระบวนการอย่างหนึ่งที่ทำหน้าที่ตรวจสอบและควบคุมคุณภาพสิ่งทีผลผลิตออกมามีคุณสมบัติตรงกับเป้าหมายหรือไม่ เพียงใด กระบวนการนี้เป็นกระบวนการควบคุมคุณภาพ (Quality Control Process) ของระบบการเรียนการสอนที่เรียกว่า กระบวนการวัดและประเมินผลการศึกษา

กระบวนการวัดและประเมินผลการศึกษา เป็นกระบวนการที่พยายามให้ได้มาซึ่งข้อมูลว่า กระบวนการผลิต ผลผลิตใดผลประการใดเพื่อใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกระบวนการเรียนการสอนให้มีคุณภาพสูงขึ้น กระบวนการวัดและประเมินผลการศึกษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในระบบการจัดการศึกษาในสังคม การวัดและประเมินผลการศึกษาจะได้ผลและมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดที่มีคุณภาพดี วัดได้ตรงตามจุดมุ่งหมายของกระบวนการศึกษาที่ตั้งไว้

กอสลิง (Gosling) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการทดสอบว่า การทดสอบควรมีจุดมุ่งหมายอย่างไรโดยหนึ่งดังต่อไปนี้

1. เพื่อวัดว่าการสอนของครูได้ผลตามวัตถุประสงค์หรือไม่ ถ้านักเรียนทำข้อสอบไม่ได้ก็อาจหมายความว่า
  - 1.1 จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ไม่อาจเป็นจริงได้ เช่นครูตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูงเกินไป
  - 1.2 แบบสอบนั้นไม่ได้วัดความจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้
  - 1.3 ครูไม่สอนตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้
2. เพื่อแยกแยะ หรือเปรียบเทียบนักเรียนในกลุ่มเดียวกัน หรือต่างกลุ่มกัน เพื่อจัดลำดับความสามารถของนักเรียน
3. เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน
4. เพื่อจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้กับนักเรียน¹

Thorndike (Thorndike) กล่าวถึงความสำคัญของข้อสอบที่ดีว่า แบบสอบที่สร้างอย่างดี และใช้อย่างได้ผล สามารถใช้เป็นแรงจูงใจในการสร้างนิสัยการเรียนที่ดี ขยายแก้ไขข้อผิดพลาดใหญ่ๆ และเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้อื่นๆ แต่ในทางตรงข้ามถ้าแบบสอบนั้นสร้างขึ้นมาอย่างไม่ดี ไม่มีหลักเกณฑ์ย่อมจะไม่มีสัมฤทธิ์ผลตามปรารถนา ดังนั้น

¹ G.W.H. Gosling, "Testing English", Education Through English. Ed. H.P. Schoenheimer (Melbourne : F.W. Cheshire, 1967), pp. 250-252.

กระบวนการทดสอบจึงสามารถควบคุมประสิทธิภาพของการเรียนรู้ หรืออาจกล่าว
ได้ว่าแบบสอบที่ดีเป็นเครื่องมือที่ดีกว่าเครื่องมือการสอนชนิดใด ๆ เสียอีก"¹

กล่าวได้ว่า การทดสอบ และแบบสอบที่มีคุณภาพเป็นเครื่องมือที่ดีทางการสอน
เพราะเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ เป็นการสร้างแรงจูงใจ สร้างนิสัยในการเรียน
ที่ดี ตลอดจนเป็นเครื่องมือประเมินการสอนของครูและการเรียนของนักเรียน เพราะจาก
การทดสอบจะช่วยให้ทราบขอบกพร่องต่าง ๆ ของการเรียนการสอนจะได้แก้ไขข้อบกพร่อง
นั้น ๆ เพื่อนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในที่สุด

ในคานแบบสอบทางภาษานั้น สโปลสกี² (Spolsky) ได้แบ่งแบบสอบทางภาษา
ออกเป็น 2 ประเภทตามจุดมุ่งหมายของการทดสอบดังนี้

1. แบบสอบที่ใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมการเรียนการสอน (Control
of Instruction) แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1.1 แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) คือแบบสอบที่ใช้ทดสอบ
สิ่งที่สอนไปแล้วว่าได้ผลเพียงใด เนื้อหาของแบบสอบชนิดนี้ยึดตามหลักสูตร และสิ่งที่สอน
ในชั้นเรียนอย่างเคร่งครัด

1.2 แบบสอบเพื่อการวินิจฉัย (Diagnostic Test) คือแบบสอบที่ใช้ใน
การนำผลมาวินิจฉัยว่านักเรียนยังอ่อนอยู่ในเรื่องใด ควรสอนสิ่งใดเพิ่มเติม

---

¹Robert L. Thorndike, and Elizabeth Hagen, Measurement and
Evaluation in Psychology and Education, 3d. ed., (New York : Wiley
International Edition, 1969), p. 27.

²Bernard Spolsky, "Language Testing-The Problem of Validation"
in Readings on English as a Second Language, ed, Kenneth Croft (Mass :
Winthrop Publisher, Inc., 1972), pp. 341-348.

2. แบบสอบที่ใช้ควบคุมทางด้านอาชีพของบุคคล (Control of Subject's Career) แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.1 แบบสอบเพื่อการทำนาย (Predictive Test) คือแบบสอบที่ใช้ผลเป็นตัวทำนายว่าผู้สอบจะมีความสามารถเรียนรูภาษาต่างประเทศเพียงใด สมควรจะเรียนต่อหรือต้องเรียนเพิ่มเติมหรือไม่ แบบสอบชนิดนี้คล้ายกับแบบสอบความถนัด (Aptitude Test)

2.2 แบบสอบความสามารถ (Proficiency Test) คือแบบสอบที่ใช้ผลเป็นตัววัดความสามารถทางภาษานั้น ๆ ของผู้สอบ อาจหมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาทั้งหมดเป็นส่วนรวม (Overall Proficiency) หรือความสามารถในการใช้ภาษาเป็นส่วนย่อย (Discrete - point) ก็ได้ แต่ในการทดสอบวัดความสามารถ ควรจะทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเป็นส่วนรวมมากกว่า

ซึ่งแบบสอบทั้ง 2 ประเภทนี้ใช้เพื่อทดสอบว่าผู้สอบมีความถนัดหรือความสามารถทางภาษาอังกฤษเพียงพอหรือเหมาะสมกับงาน หรืออาชีพของเขาเพียงใด จะต้องเรียนเพิ่มเติมหรือไม่

เห็นได้ว่าแบบสอบที่ใช้เป็นเครื่องมือควบคุมการเรียนการสอน คือแบบสอบสัมฤทธิ์ผลและแบบสอบเพื่อการวินิจฉัย เป็นแบบสอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนมากที่สุด และเป็นแบบสอบที่ครูจะก่อสร้างขึ้นเอง เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเฉพาะของรายวิชา รวมทั้งสถานการณ์เฉพาะทางการเรียนการสอนของวิชานั้น ๆ จึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่ครูจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลที่มีประสิทธิภาพและคุณภาพสูง นอกเหนือไปจากการรู้ขอบเขตของเนื้อหาวิชาที่จะทดสอบ และจุดมุ่งหมายของการเรียน แต่เท่าที่ปรากฏในปัจจุบันนี้ครูเป็นจำนวนมากที่สามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ไม่สามารถสร้างแบบสอบเพื่อใช้ในการวัดผลที่ถูกต้องเหมาะสมได้ เนื่องจากขาดความรู้ในการสร้างแบบสอบที่ดี และมีครูอีกจำนวนมากเช่นกันที่สร้างแบบสอบโดยไม่ทราบจุดมุ่งหมายของการสอบแต่ละครั้งที่แน่นอน และเฉพาะเจาะจงลงไป

โบเวน (Bowen) ได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการสร้างแบบสอบทางภาษาไว้ว่า เมื่อพิจารณาแบบสอบทางภาษาที่มีอยู่จะพบว่ามีข้อผิดพลาดอย่างร้ายแรงในการสร้าง เพราะถึงแม้ว่าครูได้อาศัยความรู้ในการสร้างแบบสอบและการประเมินผลที่ไต่เตาเรียนมา เพื่อสร้างแบบสอบที่มีความตรง (Validity) และความเที่ยง (Reliability) ในแต่ละวิชาที่ตนสอนแล้วก็ตาม แต่ความรู้นั้นไม่ได้อสอนให้ครูสร้างแบบสอบที่วัดความสามารถทางภาษาเลย เทาที่ผ่านมาครเพียงวัดกฎเกณฑ์ของภาษา และการใช้กฎเกณฑ์นั้น ๆ โดยมีไว้วัดความสามารถในการทำความเข้าใจ การพูด การอ่าน การเขียน ภาษายังมีความหมายที่สมบูรณ์เลย ดังนั้น ครูทุกคนที่สอนภาษาต่างประเทศ จึงควรมีความสามารถที่จะสร้าง แบบสอบที่วัดความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนอย่างตรง และถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้¹

ในการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนนั้น ครู หรือผู้สร้างแบบสอบจะต้องยึดถือจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนและเนื้อหาวิชาเป็นสำคัญ ดังนั้นในการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่างประเทศก็เช่นกัน ครู หรือผู้สร้างแบบสอบควรตระหนักว่าจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันคือ มุ่งให้ผู้เรียนนำภาษาที่เรียนไปใช้ในการสื่อสารได้จริง ซึ่งการที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ นอกจากผู้เรียนจะต้องมีทักษะในการใช้ภาษาทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียนควบคู่ไปกับความสามารถทางองค์ประกอบทั้ง 3 ของภาษาอันได้แก่ เสียง กัณฑ์ และโครงสร้างแล้ว การสื่อสารทางภาษายังขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่ใช้ภาษาเผชิญอยู่ในขณะที่ต้องการสื่อสารภาษา

การวัดและประเมินผลเป็นเครื่องมือ เป็นกลวิธีที่จะแสดงให้รู้ว่าผู้เรียนได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายได้มากน้อยเพียงใด ในระดับไหน ดังนั้น ตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน

¹J. Donald Bowen, "Lecturettes for Mature Learners,"

การทดสอบทางภาษาจึงเป็นการวัดความรู้ความสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้มากน้อยเพียงใด การวัดความรู้เฉพาะหน่วยย่อยทางภาษา (Discrete-point) เช่น การทดสอบเฉพาะทางคำไวยากรณ์ คำศัพท์ โครงสร้าง หรือวัดเฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่งแยกออกจากกัน จึงเป็นการวัดผลที่ไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การทดสอบที่ต่อการและเหมาะสมตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันต้องเป็นการทดสอบความสามารถในการแสดงออกทางการสื่อสารรวม (Overall Task) ซึ่งเป็นการผสมผสานความรู้ ความเข้าใจ และทักษะด้านต่าง ๆ ในการสื่อสารทางภาษาเข้าด้วยกัน ซึ่งตรงกับสภาพความเป็นจริงในการสื่อสารทางภาษาของมนุษย์

ในการวัดและประเมินความสามารถทางภาษาของผู้เรียน เกณฑ์ที่สำคัญในการวัดคือ ต้องวัดจากการสื่อสารที่เกิดขึ้นเสมอ ในการสื่อสารภาษาพูดซึ่งต้องใช้ทั้งทักษะการฟังและพูดควบคู่กันไป ถ้าผู้พูดไม่สามารถประสบความสำเร็จในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ก็ถือว่าเขาไม่สามารถบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย เช่นเดียวกับที่ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่รับฟังได้ และสิ่งที่สำคัญรองลงมาคือในการสื่อสารนั้นจะต้องมีระดับของประสิทธิภาพ (Degree of Efficiency) เช่น เมื่อผู้พูดจะให้ขอมูลบางอย่าง แต่เขาต้องหยุดทุก ๆ 2 คำ เพื่อที่จะคิดว่าจะพูดอย่างไรดี หรือเขาพูดผิดไวยากรณ์ ใช้คำผิดความหมาย หรือพูดโดยออกเสียงไม่ชัดเจนจนไม่สามารถเข้าใจได้ถูกต้องก็ถือว่าบุคคลนั้นไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเขาทำให้ความเข้าใจของผู้ฟังเสียไป หรือไม่สมบูรณ์ เช่นเดียวกันกับเมื่อผู้ฟังทำให้ผู้พูดต้องพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก หรือต้องพูดช้ากว่าปกติ หรือต้องพูดย้ำสิ่งที่พูดไปแล้วอยู่ตลอดเวลาถึงจะเข้าใจ หรือมีความสามารถทางคำศัพท์ หรือไวยากรณ์น้อยมากจนไม่เพียงพอที่จะสื่อสาร

เกณฑ์ในการพิจารณาประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาพูดอาจดูจากความสามารถดังนี้

1. ในฐานะของผู้พูด ผู้เรียนสามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนพูดได้อย่างง่ายดายโดยใช้ภาษาในระดับเดียวหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ซึ่งการที่ผู้พูดจะพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

โดย่างงายคายนั้นผู้จะต้องผู้ควยอัคราความเร็วที่พอเหมาะ ผู้ใดกระขับ รักุม
ผู้ใดถูกตองพอควรในแง่ไวยากรณ์ ความหมาย และเสียง และผู้ใดเหมาะสมตาม
สถานการณ

2. ในฐานะของผู้ฟัง ผู้เรียนสามารถเข้าใจสาระสำคัญของคำพูดที่ได้ยินได้ก็
เท่าหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเมื่อผู้พูดผู้ควยสำเนียงมาตรฐาน หรือใกล้เคียงมาตรฐาน
ของเจ้าของภาษา ผู้ควยอัคราความเร็วปกติหรือใกล้เคียงอัคราความเร็วปกติของเจ้าของ
ภาษา และผู้พูดไม่ต้องพูดช้าบ่อย ๆ

อย่างไรก็ดีคำว่า พอควร เพียงพอ บ่อย ๆ หรือใกล้เคียงยังไม่แจ่มชัดนัก
แต่อย่างไรก็ตามคำเหล่านี้จะถูกนำมาตัดสินพฤติกรรมทางการใช้ภาษาของผู้เรียน ครูจึง
ต้องให้ความสนใจในการประเมินระดับความสามารถของผู้เรียน โดยทำให้คำเหล่านี้มี
ความหมายที่ชัดเจนขึ้นตามจุดมุ่งหมายของการเรียน และการทดสอบแต่ละระดับ

ในประเทศไทยได้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมา
เป็นเวลานานแล้ว โดยเฉพาะในปัจจุบันการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้
ได้รับความนิยมมากเพราะมีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้น ซึ่งจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ
เป็นสื่อทั้งทาง เศรษฐกิจ วิทยการ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้
กำหนดจุดมุ่งหมายหลักของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้คือ มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษา
อังกฤษในการติดต่อสื่อสาร และใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และวิทยาการใหม่ๆ
ทั้งนักการศึกษา ครู และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเริ่มตระหนักถึง
ความไรผลของการสอนเฉพาะโครงสร้าง หรือระบบไวยากรณ์ของภาษา โดยที่ผู้เรียนไม่
สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ จึงหันมาให้ความสำคัญต่อการฝึกทักษะการใช้ภาษาใน
สถานการณ์ที่คาดว่าผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง เห็นได้จากหลักสูตรและแบบเรียน
ภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบันประกอบด้วยเนื้อหา บทฝึก ตลอดจน
กิจกรรมต่าง ๆ ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และฝึกทักษะการใช้ภาษาในสถานการณ์

และสภาพแวดล้อมรอบตัว กล่าวคือนอกจากวิชาภาษาอังกฤษหลักทั้ง 6 คือ อังกฤษ 011-016 แล้ว ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียนวิชาเลือกที่เรียกว่า "วิชาทักษะเฉพาะ" อันประกอบด้วย

วิชา อ. 041-042 "ทักษะการฟัง-พูด 1-2"

วิชา อ. 051-052 "ทักษะการอ่าน 1-2"

วิชา อ. 061-062 "ทักษะการเขียน 1-2"

จุดมุ่งหมายของวิชาเหล่านี้ก็เพื่อ "ฝึกและพัฒนาทักษะเฉพาะด้านคือ ด้าน ฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สามารถใช้ทักษะนั้น ๆ ในสถานการณ์ และในโอกาสต่าง ๆ กัน อย่างคล่องแคล่วและแม่นยำยิ่งขึ้น"¹ โดยเฉพาะวิชา อ.041-042 "ทักษะการฟัง-พูด 1-2" โค้ชบรรยายรายวิชาไว้ดังนี้ "มุ่งให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำ ข้อความ เสียงหนักเบา ระบุเสียงและจังหวะ ส่งเสริมให้พูดสนทนาตามโครงสร้างของประโยคที่เรียนมาแล้ว เล่าเรื่องที่อ่านหรือฟังมาด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอเข้าใจได้"² การเรียนวิชานี้เป็นการจัดให้นักเรียนได้ฝึกการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ซึ่งสอดคล้องกับสถานการณ์จริงที่นักเรียนจะได้ใช้ภาษาอังกฤษในประเทศไทย เพราะปัจจุบันทุกปีจะมีชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมากที่เข้ามาในประเทศไทย เพื่อติดต่อธุรกิจหรือท่องเที่ยว และเดินทางไปยังจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งชาวต่างประเทศเหล่านี้ย่อมต้องการสื่อสารกับคนไทย เช่น การซื้อของ การขอความช่วยเหลือ การถามทิศทาง สถานที่หรือขอมอบบางอย่างจากคนไทย โดยจัดให้นักเรียนฝึกการฟัง และพูดภาษาอังกฤษตามเสียงเจ้าของภาษาที่บันทึกเพ็ไว้ในสื่อการสอนชุด Keep Talking แล้วให้นักเรียนฝึกสนทนากับเพื่อนโดยการ

¹ศึกษานิเทศก์, กระทรวง, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ปีพุทธศักราช 2521 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2521), หน้า 32.

²เรื่องเดียวกัน.

กำหนดสถานการณ์ให้เหมือนกับสถานการณ์ที่นักเรียนจะได้ฟัง-พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศจริง ๆ

จะเห็นได้ว่าทั้งแบบเรียน วิธีการเรียนและการฝึกดังกดราวสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรภาษาอังกฤษ และจุดมุ่งหมายเฉพาะของรายวิชา แต่ยังมีได้มีแบบการวัดผลหรือแบบสอบที่เหมาะสมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเฉพาะของรายวิชานี้ ซึ่งควรจะต้องเป็นแบบสอบที่ใช้วัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง และเป็นแบบสอบที่วัดความสามารถในการสื่อสารภาษารวม (Overall Test) มิใช่วัดเฉพาะหน่วยใดหน่วยหนึ่งของภาษา (Discrete-point Test) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบและวิธีการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายเฉพาะของรายวิชา อ.041 "ทักษะการฟัง-พูด 1" ตลอดจนการตรวจให้คะแนนที่เป็นระบบ ครอบคลุม ยุติธรรม และเป็นประโยชน์ แล้วยังคัดเลือกองค์ประกอบ วิธีการสร้างแบบสอบ และการตรวจให้คะแนนที่เหมาะสมมาสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลสำหรับรายวิชา อ.041 "ทักษะการฟัง-พูด 1" สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เลือกเรียนวิชานี้ ซึ่งอาจเป็นแนวทางให้ครูสอนรายวิชา อ.041-042 "ทักษะการฟัง-พูด 1-2" นำไปปรับปรุงใช้ หรือสร้างแบบสอบประเภทเดียวกันต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษ 041 "ทักษะการฟัง-พูด 1"
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบสอบที่สร้างขึ้นในค่าน ค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของข้อสอบรายข้อ ความเที่ยง ความตรง

ขอบเขตของการวิจัย

1. แบบสอบชุดนี้เป็นแบบสอบสัมฤทธิ์ผลสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ 041 "ทักษะการฟัง-พูด 1" โดยยึดถือเนื้อหาในหนังสือ Keep Talking Book I. และสื่อการเรียนชนิดเทปชุด Keep Talking Book I ซึ่งเป็นแบบเรียนสำหรับวิชานี้

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2524 ในโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 041 "ทักษะการฟัง-พูด 1" เป็นวิชาเลือก

3. การวิจัยครั้งนี้มิได้ศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจเกี่ยวข้อง เช่น เพศ วัย ระดับสติปัญญา สถานะทางเศรษฐกิจสังคม วิธีการสอนของครู ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่น ๆ

ความจำกัดในการวิจัย

1. เนื่องจากแบบสอบที่สร้างเป็นแบบสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษ 041 "ทักษะการฟัง-พูด 1" ซึ่งสร้างโดยยึดถือเนื้อหาในหนังสือ Keep Talking Book I ตลอดทั้งเล่ม ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงตอนปลายภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2524 แต่มีกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มที่ยังเรียนไม่จบทุกเนื้อหาในแบบเรียนซึ่งแม้ผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากครูสอนวิชานี้โดยพยายามสอนเพิ่มเติม(อย่างรวบรัด)ให้จบทุกเนื้อหาก่อนการทดสอบ แต่อาจมีผลต่อความคลาดเคลื่อนของผลการวิเคราะห์ได้

2. เวลาที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีจำกัด เนื่องจากแบบสอบที่สร้างเป็นแบบสอบสัมฤทธิ์ผล ซึ่งต้องนำไปทดสอบตอนปลายภาคเรียนซึ่งเป็นเวลาที่นักเรียนใกล้สอบ และแบบสอบบางตอนต้องจัดสอบนอกเวลาเรียน นักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างบางคนไม่ตั้งใจทำแบบสอบเท่าที่ควร

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ได้แบบสอบสัมฤทธิ์ผลสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ 041 "ทักษะการฟัง-พูด 1" จำนวน 1 ฉบับ

2. เป็นแนวทางสำหรับครูสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในการศึกษาองค์ประกอบและวิธีการในการสร้างแบบสอบ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ ตลอดจนการตรวจให้คะแนนที่ครอบคลุมและเป็นปรนัยพอ

3. เป็นแนวทางสำหรับครูสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาทักษะการฟัง-พูดในระดับอื่น ๆ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) คือแบบสอบที่ใช้ทดสอบสิ่งที่สอนไปแล้วว่าใครได้เพียงใด จุดมุ่งหมายและเนื้อหาของแบบสอบชนิดนี้ยึดตามจุดมุ่งหมายและเนื้อหาของหลักสูตร และสิ่งที่สอนในชั้นเรียนอย่างเคร่งครัด

2. ทักษะการฟัง คือความสามารถในการได้ยิน สังเกต และเข้าใจความแตกต่างของหน่วยเสียง คำ และโครงสร้างของภาษา ซึ่งนำไปสู่ความเข้าใจเนื้อหาหรือใจความของข้อความที่ได้ยินรวมทั้งความสามารถในการเข้าใจความหมายของการเชื่อมความสัมพันธ์ของทุกส่วนในข้อความ เช่น เมื่อได้ยินประโยค He is here. กับ He is here. แล้วสามารถเข้าใจว่าประโยคแรกเป็นประโยคบอกเล่า ประโยคหลังเป็นคำถามแสดงความไม่แน่ใจ ท้องการใหญ่พียงำให้แน่นอนอีกทีว่าใช่หรือไม่

3. ทักษะการพูด คือความสามารถในการออกเสียง เรียบเรียงถ้อยคำให้ถูกต้องตามโครงสร้าง และไวยากรณ์ของภาษา พูดได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ความนิยม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และพูดได้คล่องแคล่วคววความเร็วปกติ เช่น เมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน เมื่อผู้พูดคนแรกกล่าวหาว่า How do you do ? ก็รู้จักตอบว่า How do you do? และสามารถพูดโต้ตอบได้รวดเร็วด้วยพจน์พอสมควร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย